

[Ivar Nørgaard]

handler med Folketingets partier om at reducere de få afgifter, der er pålagt arbejdsgiverne.

Konsekvensen af at acceptere principperne i Kommissionens forslag kan derfor kun blive en væsentlig indskrænkning af den offentlige sektor, hvilket navnlig vil ramme de sociale udgifter og udgifterne til undervisning. Det er helt klart, at Socialdemokratiet må vende sig stærkt imod en sådan mulighed.

Kommissionen har begrundet afgiftsharmoniseringen med, at den vil være et nødvendigt skridt til at løse de problemer, der er opstået ved grænsehandelen. Allerede da vi tiltrådte Romtraktaten i 1972, havde jeg lejlighed til under optagelsesforhandlingerne i Bruxelles at fastslå, at Danmark ønskede at fortsætte den fordelingspolitik, som vort velfærdssamfund var kendt for, og at vi fandt, at fastsættelsen af skatter og afgifter samt udformningen af vores socialpolitik er et nationalt dansk anliggende.

Regeringens tidligere minister for skatter og afgifter har under et samråd i Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg også fastslået, at der ikke skal herske tvivl om, at regeringen deler denne opfattelse. Det burde være overflødigt at bede den nye skatteminister om at bekræfte denne holdning, men da han ikke har tilkendegivet den i nogen af de syv redegørelser for de enkeltforslag, han her har forelagt, føler jeg mig nødsaget til at bede om en udtrykkelig bekræftelse her i dag fra skatteministeren.

Det vil føre for vidt at gå dybere i de enkelte EF-direktivets tekniske bestemmelser, men jeg skal kort gøre nogle bemærkninger om flere af dem.

Forslaget om, at de enkelte momsbestemmelser og punktafgifter, der eksisterer i landene, skal fastholdes, indtil de nye regler træder i kraft, og at man skal fastfryse nogle satser og direkte afskaffe andre, må vi naturligvis stærkt vende os imod; det giver et provenutab på 3,4 mia. kr., og det vil også betyde, at vi bliver hindret i enhver bevægelsesfrihed i det danske skatte- og afgiftssystem, hvad man jo slet ikke kan acceptere i perioder, hvor vi hele tiden skal søge at tilpasse den økonomiske politik til barskere forhold fra udlandet, herunder de dårlige konjunkturer, som allerede nu eksisterer, og som forudses skærpet i den kommende tid.

Så er der forslaget om at harmonisere medlemsstaternes momssatser. Her har Kommissionen foreslået, at man indfører en 2-sats-ord-

ning, hvor normalsatsen fastsættes til mellem 14 og 20 pct. og den reducerede sats til mellem 4 og 9 pct.

Det kan undre, at skatteministeren ikke har angivet beregninger af, hvad det mindst ville koste Danmark, hvis vi lagde os på den højest mulige procentsats for de to kategorier. Det skal nok vise sig at være et tocifret milliardbeløb. Det er i øvrigt vanskeligt at se, hvordan Kommissionen er kommet til den konklusion, at der kan være 6 pct. forskel på normalsatsen og 5 pct. på den reducerede sats, uden at det skulle kunne afstedkomme problemer for grænsehandelen og konkurrencen.

Det er også interessant at bemærke, at energi til lys og varme skal placeres til den laveste sats, hvilket turde være i åbenbar strid med den energipolitisk, som Kommissionen ellers gør sig til talsmand for.

Det er formentlig helt overflødigt at understrege, at Socialdemokratiet ikke kan støtte dette harmoniseringsforslag.

Så er der forslaget om at ophæve den eksisterende ordning med momsfritagelse ved eksport og momspåleggelse ved import for samhandel mellem medlemslandene. For at der ikke skal ske forskydninger i medlemslandenes momsindtægter, skal der efter forslaget indføres en udligningsordning, en slags clearingordning, for den erhvervmæssige handel. Men Kommissionen har kun udarbejdet en skitse til, hvordan denne clearingordning skal se ud, så vi må vente med en nærmere vurdering, til Kommissionen får udarbejdet et mere detaljeret forslag. Men hvis man kan gennemføre en sådan clearingordning, formentlig i landenes hovedstæder – det mener Kommissionen åbenbart – skulle det jo slet ikke være nødvendigt overhovedet at harmonisere momssatserne for at undgå besværligheder ved grænserne. Imidlertid kan man have mistanke om, at en clearingordning vil afstedkomme endnu mere bureaukrati og papirarbejde end det, EF i forvejen har skabt, og mere end det, man vil afskaffe ved grænserne.

Om forslagene i EF-redegørelserne nr. 7, 8 og 9 – de tre direktiver, der vedrører tilnærmelser af afgifterne på cigaretter, andre tobaksvarer og alkoholholdige drikkevarer – kan man fastslå, at hvis Kommissionens forslag om at indføre ensartede punktafgifter for disse varer bliver gennemført som et gennemsnit af de ek-